

LBRIS

We know
books

Raluca Gogoșe

PĂPUȘA DE CÂRPĂ

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

Privirea îmi este fixată pe bujorii albi și roz care tronează impunător în vaza de pe birou. Nu aș putea să zic de câte minute stau așa, cu privirea ațintită, însă tot ce știu e că îmi simt mintea golită de gânduri. Și în ultimele zile chiar am tânjit după aceste clipe când pur și simplu este o liniște totală în cap. Adierea blândă a vântului de final de mai răzbate prin geamul întredeschis și mișcă insesizabil petalele florilor, suficient însă pentru a le împrăștia în aer parfumul suav.

Îmi îndrept spatele într-o încercare de a scăpa de durerea care nu-mi dă pace încă de azi de dimineață, în partea stângă a omoplaților. Încerc să-mi găsesc o poziție cât mai confortabilă în scaunul crem tapișat, însă îmi dau seama că nu voi obține prea curând relaxarea dorită. Nu până nu voi apăsa butonul Trimite al schiței de e-mail pe care încerc să îl compun de cel puțin trei sferturi de oră. Mâna îmi fuge instinctiv către bobinele de ață

cu fir colorat aflate în fața laptopului, le mut, le reasez, aş face orice, dar numai să nu fiu nevoită să finalizez acel e-mail. *De ce este oare atât de greu să ceri ajutor?*

Și asta nu este tot. Mostre de materiale viu colorate mă așteaptă răbdătoare pe micuța canapea aflată în fața biroului meu, înșirate unele lângă celelalte ca pregătite pentru o defilare bine organizată. Dacă avem noroc, cele mai bune dintre ele vor ajunge pe mâna croitoreșelor, de unde vor prinde viață și se vor transforma în rochii, fuste sau alte articole vestimentare.

Glasurile de pe hol și câteva ciocănituri discrete mă readuc în prezent. Ușa biroului se deschide, lăsând să pătrundă pentru câteva fracțiuni de secundă zgomotul din afară, vorbe, râsete înfundate. Anastasia mă întâmpină cu un zâmbet mare și larg.

“Eva, speram să te gălesc în birou.”

Împinge materialele în celălalt colț al canapelei și se așază picior peste picior în fața mea. Rochia de culoarea soarelui îi evidențiază perfect trăsăturile fine ale chipului. Părul castaniu îi e prins într-un coc lejer la spate și câteva șuvițe îi cad jucăușe pe lângă gât. Anii nu par că au trecut peste ea și, deși nu mi-a confirmat niciodată oficial, știu că vârsta îi este cu mult trecută de cincizeci de ani. Este același chip care m-a întâmpinat și în urmă cu zece ani, atunci când am dat nas în nas la micuța patiserie de pe Calea Victoriei. Silueta silfidă o face să fie invidiată și de domnișoarele cu mult mai tinere chiar și decât mine. Atitudinea ei este mereu optimistă și zâmbetul o însoțește în permanență.

“Ai văzut cât de frumos este afară? Soarele ăsta îmi dă o așa poftă de viață. Uite, forțez vara în aceste culori vii.” Își netezește rochia cu mâinile și întoarce capul spre ferestrele mari, cu arcade

elegante și rame subțiri de lemn vopsit în alb, prin care razele soarelui aruncă luciri de diamant draperiilor vaporoză.

“Sincer, nu mi-a stat deloc gândul la vreme. Pare că nu sunt în cea mai productivă formă. Stau de ceva timp să compun acest e-mail și nu am reușit nici până acum să îl trimit.” Îmi cobor privirea și încerc să trec peste nodul pe care îl simt în gât.

“Hai, Eva, ești tânără, serios. Te comporți de parcă mâine vine sfârșitul lumii.”

“Știi bine că timpul nu este prietenul nostru. Și băncii chiar nu îi pasă de soare și de vremea frumoasă. Sunt doar niște hiene care așteaptă momentul oportun pentru a-și sfâșia prada.”

Îmi dau seama imediat că am rostit cuvintele mai degrabă ironic și regret răspunsul care mi-a ieșit pe gură fără voie.

“Sia’s Dresses este copilul pe care nu l-am avut niciodată. L-am crescut și m-am dedicat acestui atelier toată viața mea, am râs și am plâns pentru toate etapele prin care a trecut. Și indiferent de câte ori am fost la un pas să îl pierd, mi-a demonstrat că poate să renască din cenușă precum Pasărea Phoenix.”

Se ridică de pe canapea și se îndreaptă cu pași agale, parcă plutind, spre corpul de bibliotecă modular aflat în birou. Printre dosare, obiecte decorative și ghivece cu plante, stau ca într-o expoziție o parte din trofeele și diplomele obținute de atelier de-a lungul celor mai bine de treizeci de ani de activitate. Sunt cele care nu au mai avut loc în biroul Anastasiei. Și nu sunt deloc puține. Mâna îi cuprinde trofeul auriu în forma de ac și ață. Degetele îi trec ca într-o mângâiere părintească peste gravura imprimată pe baza din marmură neagră - Golden Thimble 1995.

Un zâmbet discret îi apare în colțul gurii, iar privirea i se

îndreaptă în sus, retrăind parcă în prezent momentul în care a obținut premiul de excelență în modă Marie Claire de la Paris, în urmă cu treizeci de ani.

“Am acordat încredere acestui atelier, așa cum ți-am acordat-o și ție în urmă cu zece ani. Și, până acum, nu m-ați dezamăgit niciunul dintre voi,” zice Anastasia, întorcându-se spre mine. Ochii ei de un albastru senin mă fac să îmi simt corpul relaxându-se instantaneu.

Mă ridic de pe scaun, nu înainte să mă asigur că schița e-mailului este salvată și mă îndrept spre micul bar al biroului cu intenția de a-mi turna un pahar cu apă.

“Îmi pare rău, poate felul în care am spus-o mai devreme nu a fost tocmai nimerit. Nu sunt deloc în apele mele în ultimele zile. Simt cum suntem încolțite din toate părțile și nu se întrezărește nicio rază de soare la orizont. Clock’s ticking¹ și nu în favoarea noastră.”

Măinile mi se încolăcesc pe paharul de sticlă, îl strâng și simt presiunea în fiecare deget. Aș vrea să pot face mai mult, aș vrea să am această putere.

Anastasia pune cu atenție trofeul la loc pe raft, se întoarce și se așază din nou pe canapea, apoi tacticos își trece un picior peste celălalt, zicând:

“Și pentru asta facem toate demersurile necesare. Însă, uneori, e bine să avem puțină răbdare, să lăsăm lucrurile să curgă de la sine. Totul se întâmplă cu un scop, vei vedea. Nu uita, după furtună întotdeauna se arată soarele.”

Îmi repet în gând vorbele ei. În multe cărți de dezvoltare

1 Timpul se scurge (eng.)

personală se spune că dacă ai o mantră pe care o repeți zilnic, la un moment dat se va adevăra.

“Revenind,” continuă ea, “motivul pentru care am venit să te văd este ca să te anunț că după prânz va trece să mă vadă Mark Voinea, soțul Clarei. Nu l-am mai văzut de ceva vreme. Vrea să îmi doneze o parte din rochii. Se pare că nici după doi ani de la accident nu a reușit să depășească pierderea. S-a gândit că e o idee bună să le aducă aici și poate le găsim noi o nouă întrebuințare.”

“Foarte generos din partea lui,” zic mai mult ca pentru mine.

Îmi amintesc de vestea accidentului și de felul în care m-a impresionat atunci știrea, deși nu i-am cunoscut niciodată personal pe niciunul dintre cei doi soți. Tot ce știu este că obișnuia să își comande doar online rochiile, trimițându-și de cele mai multe ori șoferul să i le ridice.

Anastasia își flutură mâna vrând parcă să alunge din fața ochilor un fum invizibil.

“Viața trebuie să își continue cursul, nu-i așa? Dacă tot vine, am decis să profit de oportunitate și să deschid o discuție cu tentă financiară, dacă înțelegi ce vreau să zic. E un potent om de afaceri, cu experiență în domeniul economic. Mai mult ca sigur că dispune de sume exorbitante de care s-ar putea dispensa. În plus, dacă el nu este interesat, am toată încrederea că are și alte cunoștințe care ar putea să fie. Dar am nevoie de ajutorul tău pentru asta. Eu nu sunt deloc genul de om al cifrelor, așa că o să te rog să îmi pregătești o mapă cu situația contabilă a ultimului an. Adaugă și portofoliul nostru de clienți. Nu de alta, să le avem pregătite.”

Îmi face cu ochiul în semn de complicitate și expresia feței

ei mă duce cu gândul la o pisică ce tocmai a înghițit un canar. Reacția mă face să îmi descrețesc fruntea și chiar să zâmbesc reținut.

“Asta e o veste foarte bună,” apuc să zic afundându-mi nasul în mănunchiul bujorilor din vază.

Inspir profund cu ochii închiși și corpul îmi este energizat de parfumul lor. Mă îndrept din nou spre scaun și mă așez lipindu-mi spatele de spătar.

“O să pregătesc tot ce este necesar. Înainte însă o să trimit acest e-mail și unui alt posibil investitor. Am păstrat legătura de la ultimul eveniment de modă, la care a comandat un număr considerabil de creații. M-am gândit că nu strică să încerc, dat fiind că situația nu e deloc roz.”

“Ți-am zis că un pic de optimism nu a omorât pe nimeni. Tot ce trebuie să facem este să fim convingătoare și să rămânem încrezătoare. Mai ales tu.”

Se ridică de pe canapea cu agilitatea unei tinere adolescente și se îndreaptă spre mine. Își așază mâna pe umărul meu, ca un părinte care își mângâie și încurajează copilul aflat în pragul primului eșec.

“Capul sus, dragă Eva. Nu mor caii când vor căinii. Ne vedem mai târziu.” Se întoarce pe călcăie și iese din birou lăsând în urmă parfumul fin cu iz franțuzesc.

Oftez și încerc să îmi păstrez în minte cuvintele Anastasiei, atitudinea optimistă și culorile vii în care ea privește viața. Instinctiv, îmi iau geanta și mâna caută febril obiectul moale și atât de familiar. Îi cuprind trupșorul firav și îmi trec degetele peste cei doi nasturi mici și rotunzi de culoare neagră. Din

spatele lor mă privește o Eva mică, o Eva tânără. O Eva care știe că întotdeauna câinii decid când mor caii, că în lumea asta mare optimismul nu face decât să îți creeze iluzii și dezamăgiri și că singurul pe care te poți baza în viața asta ești doar tu. Inspir profund, încercând să îmi umplu plămânii cu cât mai mult aer, mai arunc o privire micuței Păpuși de Cârpă, apoi o așez cu grijă la loc în geantă și apăs butonul Trimite al e-mailului.

DOI

Mă îndrept spre imprimantă și preiau ultimul document pe care trebuie să îl mai pun în mapa pe care Anastasia m-a rugat să o pregătesc. Pe el stau imprimare, negru pe alb, datoriile atelierului. Deloc mici. Mă gândesc că ar trebui să avem foarte mare noroc ca să găsim pe cineva dispus să investească o sumă atât de mare într-un atelier vestimentar, mai ales acum când situația economică oricum este în prag de dezastru în toată țara.

Îl plasez strategic la baza tuturor celorlalte documente din mapă, ultimul, copilul pedepsit așezat la colțul de rușine al clasei. Peste el așez prezentarea istoricului atelierului, listele cu toți colaboratorii și clienții, portofoliul cu creații vestimentare reprezentative și detaliile despre tehnici, materiale și inspirație. Pe cine vreau să păcălesc?

O durere pulsantă începe să mi se instaleze la tâmpile. Mi le masez, sperând că mișcările circulare vor împrăști toată

tensiunea acumulată în ultimele ore. Tresar ca trezită dintr-un vis atunci când telefonul vibrează. Pe ecranul luminat apare poza de contact a Larei. Întind mâna, însă ezit pentru câteva fracțiuni de secundă înainte să răspund. Nu apuc să duc bine telefonul la ureche, că de la celălalt capăt al firului răzbate o voce copilăroasă.

“Hei, ce face cea mai frumoasă și mai muncitoare prietenă din lume?”

O aud cum chicotește. De când o știu pe Lara, a sunat mereu ca un clopoțel vesel care încearcă să te trezească și să te îmbie la joacă. Nici în cele mai întunecate momente ale ei nu îmi amintesc să fi fost altfel.

Un zâmbet își face loc timid pe buzele mele. Asta e de fapt arma secretă a prietenei mele, mă face mereu să zâmbesc chiar și fără să vreau.

“Bună și ție. Uite, sunt prinsă cu diverse situații pentru atelier.”

Abia atunci îmi dau seama că nici nu știu ce oră este și îmi arunc o privire la ceasul de la mână.

“Nici nu am realizat că a trecut de ora prânzului.”

“Nici nu mă mir,” continuă Lara. Îi simt în glas o urmă mică de reproș.

“Cam când vei înțelege că nu ești singura responsabilă pentru situația atelierului?”

“Sunt conștientă de asta, Lara. Pur și simplu nu mă pot abține și punct.”

O aud pufnind în telefon.

“Îți dai seama că, dacă atelierul ăsta ar fi un câl, tu ai fi călăreța aia care nu îl lase să respire deloc?”

Îmi scapă un chicot. Ce-i drept, nu m-am imaginat niciodată în postura asta, dar acum, auzind-o pe ea, aproape că pot să mă vizualizez călare pe un cal, panicată la gândul că oricând aş putea să aterizez de la înălţimea lui.

“Iar dacă tu ai fi în locul meu, atunci i-ai da să mănânce numai dulciuri, așa e?”

“Corect,” admite Lara cu un râs scurt. “Dar calul ar fi fericit, recunoaște.”

Oboseala mi se ridică ușor de pe umeri. Tensiunea începe să se împrăstie treptat, lăsând în urmă mici furnicături. Categorical, Lara știe mereu să schimbe tonul la momentul potrivit.

“Mulțumesc pentru că ești aici,” îi spun încet, aproape șoptit.

“Și unde aş putea să fiu altundeva? În apartamentul tău, pe canapeaua ta, mâncând chipsurile tale? Asta se cheamă prietenie de nestrămutat.”

Râd din nou. Îmi amintesc și acum de parcă ar fi fost ieri momentul în care a apărut la ușa mea, în miez de noapte, ținând în brațe un singur rucsac. *Eu nu pot să mai stau în casa aia, totul acolo îmi amintește de el. Lasă-mă să stau cu tine, doar pentru câteva zile.* Și câteva zile s-au transformat în câteva luni. Dar, recunosc, cea câștigată mă simt eu.

“Să știi că dacă mai continui în felul ăsta, canapeaua mea o să înceapă să perceapă chirie.”

“Perfect, îi las un bilețel mâine-dimineață și îi promit că îl plătesc în gânduri bune. Până atunci, promite-mi și tu ceva, Eva. Să iei o pauză. Și să mănânci. Nu vreau să cazi lată pe acolo.”

Înghit în sec. Ca de fiecare dată, Lara are dreptate. Sunt o mare maestră în a mă neglija, deși sunt conștientă că prețul pe

care va trebui să îl plătesc pentru asta nu o să fie deloc unul mic.

“Bine, bine. Promit că o să încerc. Dar numai dacă promiți și tu că o să mai lași din când în când canapeaua să respire. Acum, spune-mi mai bine ce e cu tine de mă suni la ora asta? Cum de nu îți faci somnul de frumusețe, mai ales că diseară știu că trebuie să fii în formă la bar? S-a întâmplat ceva?”

“Ce mod subtil de a schimba subiectul,” își drege glasul Lara.

“În fine, să spunem că de data asta accept, dar să știi că nu scapi așa ușor de mine. Motivul pentru care te-am sunat este să te rog să treci diseară să mă iei și pe mine după ce termin tura la bar și să mergem împreună spre casă.”

“Dar cu ce ocazie? Așa, tam-nesam, ai nevoie de o gardă de corp? Sau cumva pui ceva la cale?” O inflexiune subtilă se strecoară în felul în care rostesc cuvintele.

“Să zicem că e nevoie să aduc acasă câteva cutii cu materiale pe care trebuie să le personalizez pentru evenimentul de săptămâna viitoare. M-am oferit să mă ocup de asta ca să obțin niște bani în plus. Nu am chef să le car singură cu Uber-ul,” chicotește ea.

“În plus, profit de tine și te țin cu forța să bem și un cocktail. Nici nu știu când am stat ultima oară la taclale.”

Intuiesc din felul în care Lara prelungește ultimele cuvinte că mica șantajistă din ea s-a trezit la viață. O cunosc de suficient timp încât să îmi dau seama când încearcă să întoarcă sorții în favoarea ei și să obțină ceea ce își dorește. Știu și că nu mă pot supăra pe ea.

În adâncul meu îi dau dreptate. De când atelierul a primit înștiințarea de executare silită, mintea mea a intrat într-un carusel nebun în care tot ceea ce urmărește este să găsească soluțiile